

Resolució 691/2020, de 26 de novembre**Número d'expedient de la reclamació:** 344/2020**Administració reclamada:** Institut Català de Finances**Informació reclamada:** Informe resultant de la instrucció duta a terme dins del marc del procediment d'informació reservada.**Sentit de la resolució:** Estimació parcial

Resum: Per tant, tot i que no existeixi una declaració legal expressa de la confidencialitat del procediment d'investigació reservada -i en aquest sentit, la previsió de confidencialitat del Protocol d'actuació en situacions d'assetjament no podria actuar com a base jurídica legitimant per l'aplicació de l'article 21.1.c LTAIPBG ja que no té rang legal-, sí que existeix a l'LPRL (article 22.2) una determinació del caràcter confidencial de la informació relacionada amb la salut, intimitat i dignitat de les persones treballadores, que seria aplicable a l'informe objecte de reclamació en totes aquelles referències que contingui relacionades amb la salut, la intimitat i la dignitat, tant de la persona denunciant com denunciada, i eventualment dels testimonis, si es recollís en l'informe. Com qualsevol altre límit, correspon aplicar aquest d'acord amb el criteri de l'article 22.1 LTAIPBG, és a dir, de manera proporcional en relació amb l'objecte i la finalitat de protecció. L'objecte de protecció directa pel límit de l'article 21.1.c LTAIPBG i 21.2 LTAIPBG, d'acord amb la base jurídica (article 22.2 LPRL) és la informació sensible de les persones treballadores (relacionada amb la seva salut, intimitat i dignitat), i per tant, una aplicació proporcional del límit comportarà tenir en compte el grau d'afectació d'aquestes dades. Quant a la finalitat de la protecció, cal dir que la confidencialitat del procediment d'investigació reservada arran d'una denúncia d'assetjament laboral no protegeix només aquell procediment objecte de la sol·licitud d'informació, sinó que persegueix oferir una garantia de confidencialitat i una expectativa de reserva en procediments futurs, amb l'objectiu d'afavorir la investigació d'aquests riscos psicosocials i comptar amb la col·laboració i el testimoni lliure i protegit de les persones treballadores. Nogensmenys, la persona reclamant manifesta que el seu interès i finalitat de l'accés és proveir-se d'elements de defensa del seus drets davant l'arxiu de la seva denúncia d'assetjament en sentit contrari a la Resolució de la DGFP, que l'havia apreciat de forma indiciària. En aquest sentit, tot i que aquella Resolució de la DGFP – que, cal insistir, només declarava l'existència d'indícis d'assetjament– no generava drets per a la persona reclamant ni podia perjudicar o determinar el resultat de la investigació reservada que, precisament, té per finalitat comprovar-ne l'existència, certament va generar una expectativa de reconeixement en la persona reclamant que s'ha vist defraudada amb la resolució de l'ICF, que no conté major argumentació ni fonamentació d'aquesta decisió contrària a la pretensió de la persona reclamant, de manera que l'accés a l'informe en què s'ha fonamentat aquella resolució d'arxiu, serviria a la finalitat al·legada de conèixer-ne els motius i valorar la seva adequació a dret i la conveniència d'adoptar mesures en contra. En l'informe objecte de reclamació es contenen moltes dades personals, tant de la pròpia persona reclamant, com a denunciant, com de la persona denunciada, i dels testimonis que han comparegut. Pel que fa a la informació personal de la pròpia persona reclamant, s'haurà de sotmetre, per expressa previsió de l'article 24.3 LTAIPBG, al règim d'accés a d'accés a dades pròpies de la normativa de protecció de dades personals (article 15 RGPD), mentre que l'accés a les dades personals de tercers persones (denunciada, testimonis i personal públic que ha intervingut en la instrucció de l'expedient), l'accés s'haurà de determinar d'acord amb els articles 23 i 24.1 i 2 LTAIPBG. Per tant, la regulació de l'accés a les dades pròpies del RGPD, a la què es remet l'article 13.1 de la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets

digitals (LOPDGDD) i el propi article 24.3 LTAIPBG, configura un dret d'accés a dades pròpies certament molt reforçat, però no absolut, que es podria veure limitat quan es confronti amb drets d'altri si mereixen millor protecció jurídica, o si resultés contrari a l'interès públic en l'eficac investigació d'infraccions penals, com ho és l'assetjament laboral d'acord amb l'article 173 del Codi Penal a la què, precisament, serveix la confidencialitat protegida pel límit a l'accés de l'article 21.1.c LTAIPBG. Però hi haurà en l'informe altres dades personals no referides a la persona reclamant: les referides a la persona denunciada, per exemple, les que expressin la situació laboral, estat d'ànim o circumstàncies personals de qualsevol mena de les persones que presten declaració, les dades identificatives de les persones que han participat en la instrucció del procediment i les seves opinions, valoracions i construccions ideològiques que no estiguin referides directament a la persona reclamant, les declaracions d'experts en la prevenció de riscos laborals sobre la valoració jurídica o de fet del clima laboral, de l'organització funcional o de l'actuació de persones diferents de la reclamant, etc. Aquestes dades personals de terceres persones diferents de la reclamant resten sotmeses al règim d'accés a dades personals regulat a l'article 23 i 24 LTAIPBG, el què comporta que l'accés no queda condicionat ni supeditat al seu consentiment tret que es tracti de dades que facin referència a la salut, la comissió d'infraccions, la ideologia, creences, l'afiliació sindical, vida sexual, o la resta de dades de categoria especial protegides per l'article 23 LTAIPBG i, per tant, no resulta exigible, per a considerar-lo lícit, que es compti amb el consentiment previst a l'article 6.1.a RGPD, sinó que serà suficient, que resulti lícit d'acord amb l'LTAIPBG, que actuarà com a base jurídica legitimant alternativa i no acumulativa al consentiment.

Paraules clau: Empreses públiques de la Generalitat. Persona interessada. Personal. Informes. Informació reservada. Assetjament laboral. Reclamació contra desestimació. Límits. Confidencialitat del procediment. Informació reservada. Dades personals. Dades pròpies. Oposició a l'accés. Demora en l'execució.

Ponent: Elisabet Samarra Gallego

Antecedents

1. El 20 de juliol de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 344/2020, presentada per la persona interessada contra l'Institut Català de Finances (ICF), en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent. La persona reclamant no sol·licita el procediment de mediació previst a l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 19 de juny de 2020 presenta la sol·licitud d'accés a la informació pública davant de l'ICF i li demana: "Sol·licito formalment còpia de l'informe resultant de la informació reservada per al seu anàlisi, valoració i adopció de mesures legals oportunes. De no rebre còpia del mateix en els propers 5 dies hàbils, entendré desestimada la meva ja tercera petició del mateix, i instaré l'accés al mateix pels canals legals oportuns".
3. El 9 de juliol de 2020 l'ICF resol desestimar la sol·licitud assenyalada a l'antecedent anterior i ho justifica en què la informació es troba afectada pels límits a l'accés establerts als articles 21.1.c (confidencialitat dels procediments), 21.2 (informació reservada per llei) i 24 (protecció de dades personals) LTAIPBG. La Resolució exclou de la desestimació

l'accés a les dades personals pròpies, en relació amb les quals preveu que la persona reclamant hi pugui accedir, "de conformitat amb el que preveu l'article 15 LOPD".

4. La Reclamació, presentada el 20 de juliol, es fonamenta així: "L'informe tècnic ha estat una reinstrucció completa de l'expedient de la DGFP, al qual vam tenir accés totes les parts, però on la conclusió d'aquesta reinstrucció és radicalment contrària a la inicial de l'esmentada DGFP. Sense justificar-ne les conclusions assolides, recollides a l'informe el què es pretén accedir i que se'm denega expressament, es decideix que no hi ha lloc a res llevat de l'arxivament de la causa, i necessito saber el per què per a poder defensar els meus drets legítims i poder adoptar les mesures legals oportunes. La denegació a aquest accés em deixa en evident indefensió al no saber les raons ni justificacions d'un canvi de conclusions d'aquesta magnitud en un cas d'abús laboral com el denunciat i tramitat davant la instància administrativa a l'efecte i que ha estat obviada per complet per l'empresa".
5. El 23 de juliol de 2020 la GAIP comunica a la persona reclamant l'admissió a tràmit de la seva reclamació, li informa de la persona responsable de la seva tramitació i li proporciona informació de referència per si en vol fer-ne el seguiment. El mateix escrit l'adverteix de la seva obligació "d'informar puntualment a aquesta Comissió de qualsevol novetat que tingui incidència en les reclamacions que heu plantejat; en especial, heu de traslladar-nos immediatament les comunicacions de l'Administració relatives a la informació objecte de les vostres reclamacions que rebeu mentre duri la seva tramitació."
6. El 23 de juliol de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a l'ICF i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre ella, així com també còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la què deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació, així com la identificació de les terceres persones afectades per l'accés, si escau.
7. El 8 d'agost de 2020 la GAIP demana a l'ICF que aclareixi la situació produïda després de la resolució en relació amb l'accés a les dades pròpies, en aquests termes: "Tot i que la resolució és de desestimació de l'accés a l'informe reclamat, heu admès el dret d'accés a les dades pròpies de la persona reclamant (informació aportada per ella mateixa o sobre ella que consti en l'informe). Cal que informeu i aporteu la constància documental de l'oferiment fet a la persona reclamant de l'accés a les dades pròpies i si aquest accés parcial a l'informe s'ha materialitzat". Igualment, es demana accés a l'informe objecte de reclamació per millor resoldre, amb la garantia de què serà tractat amb la reserva prevista a l'article 33.6 RGAIP, si escau. En relació amb les terceres persones afectades (persona denunciada i testimonis que han declarat) se'n demana la identificació i l'adreça electrònic de contacte per tal que la GAIP els faci trasllat de la reclamació i tinguin l'oportunitat de ser

part del procediment i al·legar allò que considerin adient en defensa dels seus drets i interessos davant d'aquesta Comissió, i que aquesta pugui valorar-ho abans d'emetre una resolució. Finalment, en aquest escrit, la GAIP informa de què, vist que s'invoca com a un dels límits a l'accés la protecció de dades personals, un cop es disposi de tota la informació, la GAIP remetrà l'expedient a l'APDCAT i demanarà informe a l'Autoritat sobre l'adequació de l'accés a la normativa de protecció de dades personals, d'acord amb l'article 42.8 LTAIPBG”.

8. Els dies 31 d'agost i 3 de setembre la GAIP reitera a l'ICF les peticions descrites als antecedents anteriors.
9. El 22 de setembre de 2020, atès que s'ha invocat la protecció de dades personals per justificar la limitació de l'accés a la informació, i d'acord amb l'article 42.8 LTAIPBG, la GAIP demana l'informe a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) i seguidament notifica a les parts la pròrroga que aquest fet comporta en el termini per resoldre, d'acord amb allò previst per l'article 42.9 LTAIPBG.
10. El 13 d'octubre de 2020, l'ICF fa arribar a la GAIP la relació de les terceres persones afectades per l'accés que es reclama i l'adreça electrònica de contacte. També informa que l'ICF està preparant l'expedient sol·licitat anonimitzat. A l'informe també s'exposa que “cal tenir en compte que la informació continguda a l'expedient l'accés al qual es sol·licita té el seu origen en una denúncia davant el canal ètic de l'ICF, del què es predica i se'n garanteix el secret i confidencialitat. Així doncs, (...) resulta necessari protegir, com a bé jurídic superior, el marc de confiança entre l'entitat i les persones treballadores a les què es demana que declarin en la investigació com a requisit per a la garantia de l'eficàcia de les actuacions administratives en protecció del dret dels treballadors a un entorn laboral saludable. Però, a més a més, cal atendre també a l'expectativa de confidencialitat de les persones que han declarat en aquest procediment amb el benentès que la seva situació personal quedaria protegida, evitant que la seva participació o col·laboració en la investigació o avaluació dels riscos psicosocials pogués perjudicar-los, excepte quan aquest sacrifici ve exigint i justificat pel dret de defensa”.
11. El 20 d'octubre de 2020 té entrada a la GAIP l'informe de l'APDCAT, que conclou: “La normativa de protecció de dades no impedeix l'accés de la persona reclamant a l'informe tècnic resultant de la instrucció d'un expedient d'informació reservada com a conseqüència d'una denúncia seva per haver sofert assetjament psicolaboral, incloent les seves pròpies dades personals i la identitat de les persones que haurien intervingut com a testimonis o que hagin intervingut en exercici de les seves funcions en la tramitació de l'expedient, que constin a l'informe, llevat que respecte d'aquestes terceres persones concorrin circumstàncies concretes que en justifiquin la limitació”.

12. Entre els dies 22 d'octubre i 2 de novembre de 2020 la GAIP trasllada la reclamació a les terceres persones que poden resultar afectades per l'accés que es reclama i les emplaça a formular les al·legacions que considerin oportunes en un termini de 10 dies hàbils. Comunica aquest trasllat a la persona reclamant i a l'ICF així com, l'ampliació del termini per resoldre en 15 dies més.
13. Entre els dies 25 d'octubre i 5 de novembre de 2020 la GAIP rep les al·legacions de 8 persones afectades per l'accés que ara es reclama, totes elles al·legant que van declarar en un entorn de confidencialitat que els va ser garantit, per bé que algunes d'elles consenten, malgrat això, l'accés, i oposant-s'hi la resta, demanant també la preservació de la confidencialitat de la pròpia al·legació en aquest procediment.
14. El 5 de novembre de 2020 entra a la GAIP l'informe jurídic de l'ICF, que es reitera en l'aplicabilitat dels límits a l'accés invocats a la resolució. Justifica l'aplicació del límit relatiu a la confidencialitat dels procediments de l'administració (article 21.1.c LTAIPBG) en relació amb l'article 22.2 de la Llei 31/1995, de 8 de novembre, de prevenció de riscos laborals (LPRL). Quant a l'accés a dades pròpies, manifesta que "Existeix una regla general d'accés de l'interessat tant a les dades aportades per la pròpia persona com a les dades que sobre ell aporten altres persones i a l'origen de les mateixes. No obstant, aquesta regla aplica, a l'entendre de l'ICF, quan la informació faci referència exclusiva a la seva persona i no hagi estat aportada per testimonis i col·laboradors en les actuacions d'investigació". D'altra banda, l'ICF considera que sí que procediria l'accés a les dades aportades pels tècnics col·laboradors, sempre que aquestes versin sobre la persona que sol·licita l'accés". Finalment, l'informe ressalta que no existeix un interès jurídic superior del reclamant fonamentat en el seu dret de defensa que hagi de prevaler sobre els drets legítims de les terceres persones que consten a la informació reservada, "atès que la informació reservada s'ha conclòs sense que s'iniciï fins al moment cap altra actuació i sense derivar-se'n cap procediment sancionador ni disciplinari", i que "no es produiria indefensió per al sol·licitant, doncs en tot cas podria acudir demanant empara judicial, essent en dita seu on es valoraria si l'accés complert a l'expedient d'informació reservada resulta adient i necessari per a la defensa de la seva acció". Així mateix, es remet l'expedient complet relatiu a la sol·licitud d'accés a la informació pública i un exemplar de l'informe objecte de reclamació en el què s'hi ha omès el nom i les declaracions dels testimonis, tot oferint la consulta íntegra de l'expedient, si la GAIP ho considerés necessari per a la seva resolució, físicament en les dependències de l'ICF.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i consideracions generals sobre el contingut i l'abast del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que "Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ésser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol". L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant la GAIP les comunicacions que substitueixen les resolucions. D'acord amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública desestimada per un subjecte obligat per l'article 3.1 LTAIPBG.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com "el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i les condicions regulats per aquesta llei". De la seva banda, l'apartat b del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret d'accedir a la informació pública, a què fa referència l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per a aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicitar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament a què els límits enumerats per aquest precepte "poden" dur a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera

que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".

L'article 42.8 LTAIPBG preveu que la Comissió pugui sol·licitar a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades (APDCAT) que emeti informe sobre l'adequació de l'accés a la normativa de protecció de dades, el qual serà preceptiu per al cas que l'Administració hagi fonamentat en aquesta protecció la desestimació total o parcial de l'accés, però no vinculant per al sentit de la resolució.

L'article 42, apartats 7 i 9, LTAIPBG disposa que la Comissió pot sol·licitar els informes i dades que consideri necessaris per fonamentar les seves resolucions, i que aquesta petició permet ampliar per quinze dies més el termini per resoldre de què disposa la Comissió. Desplegant aquesta previsió, el Reglament de la Comissió disposa en els apartats 6 i 7 de l'article 33 RGAIP que la Comissió pot demanar a l'òrgan o entitat afectat les informacions que hagin estat sol·licitades quan el seu coneixement sigui necessari per a la resolució de les reclamacions, amb l'adopció de les mesures corresponents per garantir la reserva d'aquestes informacions, en la mesura que aquesta reserva sigui exigible, i que aquesta sol·licitud de dades, informes o d'altra informació permet ampliar el termini per a resoldre fins a un màxim de 15 dies més, la qual cosa ha d'ésser notificada a totes les parts abans que conclogui el termini per a resoldre.

L'article 34.1 bis RGAIP disposa que quan l'accés reclamat afecti a terceres persones, hagin estat prèviament part o no del procediment d'accés, la Comissió els ha de traslladar la reclamació perquè puguin manifestar si estan d'acord amb seguir el procediment de mediació demanat per la persona reclamant, o al·legar el que estimin oportú per a la defensa dels seus drets o interessos, i que per a aquesta finalitat, les administracions han de col·laborar amb la Comissió en la identificació dels tercers i en el trasllat material, en els termes, les condicions i els terminis fixats per la Comissió.

L'article 34.2 i 47.2 RGAIP estableixen que si terceres persones afectades han formalitzat la seva oposició durant la tramitació del procediment i, tanmateix, s'ha resolt estimant l'accés, el lliurament de la informació s'ha de demorar fins que s'hagi exhaurit el termini de què disposen per a interposar recurs contenciós administratiu contra aquella resolució estimatòria sense que s'hagi formalitzat o, si s'ha presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o si s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de la resolució.

2. *Sobre la confidencialitat del procediment, el caràcter reservat de la informació i la ponderació dels interessos públics i privats que concorren*

L'objecte de la reclamació és l'informe tècnic que posa fi a la instrucció de la investigació reservada iniciada per Resolució del conseller delegat de l'Institut Català de Finances de 19 d'octubre de 2019, arran de l'activació del Protocol relatiu a l'assetjament laboral per part de la persona reclamant davant la Direcció General de la Funció Pública de la Generalitat (DGFP), i la resolució de la titular de la DGFP de 25 de juliol de 2019 declarant l'existència d'indicis d'assetjament psicològic.

L'informe reclamat s'emmarca, doncs, en una investigació reservada, el què, d'acord amb la Resolució de desestimació de l'ICF contra la què es reclama, justifica que sigui d'aplicació al cas l'article 21.1.c, que preveu que el dret d'accés pugui ser limitat en el cas de procediments de l'administració declarats confidencials per llei, essent que aquesta base legal seria la Llei 31/1995, de 8 de novembre, de prevenció de riscos laborals (LPRL) que en el seu article 22, en matèria de vigilància de salut laboral disposa el següent: "2. Les mesures de vigilància i control de la salut dels treballadors s'han de dur a terme sempre respectant el dret a la intimitat i a la dignitat de la persona del treballador i la confidencialitat de tota la informació relacionada amb el seu estat de salut". I aquesta mateixa previsió de l'LPRL justificaria l'aplicació del límit previst a l'article 21.2 LTAIPBG, en tant que estaria declarant la reserva de la informació que es conté en aquesta investigació reservada per determinar l'eventual existència d'assetjament psicolaboral.

Aquesta Comissió ja va establir en el seu Dictamen 1/2018, responent a una consulta general sobre l'accessibilitat de la documentació sobre avaluació de riscos psicosocials, que: "La Llei 31/1995 no preveu un règim específic de confidencialitat dels documents que integren el procés d'avaluació de riscos psicosocials, però sí que estableix la confidencialitat de tota la informació relacionada amb l'estat de salut, la intimitat i la dignitat dels treballadors i les treballadores (article 22.2) i també afirma el deure de sigil dels delegats de prevenció, respecte de la informació que coneguin per raó de la seva funció (article 37). ..." Per les consideracions fetes als paràgrafs anteriors, cal entendre que són límits establerts expressament per les lleis que poden comportar (o permetre) la denegació de la informació que és a mans dels grups de treball d'avaluació de riscos psicosocials els següents: les dades personals de salut i les que afecten la intimitat i la dignitat dels treballadors i les treballadores (articles 22.2 de la Llei 31/1995 i 23 LTAIPBG)." Per tant, tot i que no existeixi una declaració legal expressa de la confidencialitat del procediment d'investigació reservada -i en aquest sentit, la previsió de confidencialitat del Protocol d'actuació en casos d'assetjament laboral de la Generalitat no podria actuar com a base jurídica legitimant per l'aplicació de l'article 21.1.c LTAIPBG ja que no té rang legal-, sí que existeix a l'LPRL (article 22.2) una determinació del caràcter confidencial

de la informació relacionada amb la salut, intimitat i dignitat de les persones treballadores, que seria aplicable a l'informe objecte de reclamació en totes aquelles referències que continguin relacionades amb la salut, la intimitat i la dignitat, tant de la persona denunciada com denunciada, i eventualment dels testimonis, si es recollís en l'informe.

Com qualsevol altre límit, correspon aplicar aquest d'acord amb el criteri de l'article 22.1 LTAIPBG, és a dir, de manera proporcional en relació amb l'objecte i la finalitat de protecció. L'objecte de protecció directa pel límit de l'article 21.1.c LTAIPBG i 21.2 LTAIPBG, d'acord amb la base jurídica (article 22.2 LPRL) és la informació sensible de les persones treballadores (relacionada amb la seva salut, intimitat i dignitat), i per tant, una aplicació proporcional del límit comportarà tenir en compte el grau d'afectació d'aquestes dades. Quant a la finalitat de la protecció, cal dir que la confidencialitat del procediment d'investigació reservada arran d'una denúncia d'assetjament laboral no protegeix només aquell procediment objecte de la sol·licitud d'informació, sinó que persegueix oferir una garantia de confidencialitat i una expectativa de reserva en procediments futurs, amb l'objectiu d'afavorir la investigació d'aquests riscos psicosocials i comptar amb la col·laboració i el testimoni lliure i protegit de les persones treballadores.

És a dir, que una aplicació proporcional del límit derivat de la confidencialitat dels documents de la investigació reservada no només haurà de tenir en compte si l'accés defrauda l'expectativa de confidencialitat dels testimonis en aquest procediment concret que és objecte de reclamació, sinó també si perjudica l'eficàcia de les actuacions administratives futures d'investigació de denúncies d'assetjament laboral en trencar confiança en el procediment d'investigació reservada i les garanties de confidencialitat que ofereix, així com el perjudici en el bon clima laboral que se'n derivaria. En aquest cas, aquesta expectativa de confidencialitat ha estat invocada per totes les persones afectades en aquest procediment, que assenyalen que van prestar declaració en un entorn que garantia el seu anonimats, i alguns indiquen també la por a patir represàlies i un mal ambient laboral, especialment tenint en compte la reacció de la mateixa persona reclamant en accedir a les declaracions prestades en el marc de la investigació realitzada per la DGFP, recriminant-los el seu testimoni. Quant als procediments futurs, sembla clar que obrir per la via de la legislació de transparència una bretxa en la garantia de la confidencialitat dels procediments d'investigació reservada pot dissuadir a col·laborar en procediments d'investigació de denúncies per assetjament, especialment a persones que tinguin una relació de jerarquia o que puguin patir represàlies per les seves manifestacions o opinions, el què dificultaria la tasca d'investigació i prova testifical dels fets i entorpiria l'efectivitat dels procediments d'investigació de riscos psicosocials, perjudicant així l'interès general en la garantia d'un entorn laboral respectuós i saludable i en un procediment eficaç de detecció, correcció i sanció de comportaments de setge laboral.

D'altra banda, el mateix article 22.1 LTAIPBG esmentat, estableix que l'aplicació dels límits a l'accés, a més de ser proporcional a l'objecte i finalitat de la protecció, ha de tenir en compte els interessos públics i privats que concorrin amb el dret d'accés. L'interès públic, en aquest cas, consistiria en la protecció dels drets de les persones treballadores amb procediments d'investigació el més eficaços possible per a prevenir i corregir situacions d'abús o d'assetjament. De la seva banda, els interessos privats que conflueixen en l'accés als expedients reservats són diversos i confrontats, i s'hauran de ponderar tenir molt en compte si mereixen una protecció jurídica superior, com és el cas del dret de defensa. En aquest sentit, la persona reclamant manifesta que el seu interès i finalitat de l'accés és proveir-se d'elements de defensa dels seus drets davant l'arxiu de la seva denúncia d'assetjament en sentit contrari a la Resolució de la DGFP, que l'havia apreciat prèviament de forma indiciària. Cal dir que, tot i que aquella Resolució de la DGFP –que, cal insistir, només declarava l'existència d'indici d'assetjament– no generava drets per a la persona reclamant ni podia prejudicar o determinar el resultat de la investigació reservada que, precisament, té per finalitat comprovar-ne l'existència, certament va generar una expectativa de reconeixement en la persona reclamant que s'ha vist defraudada amb la resolució de l'ICF, que no conté major argumentació ni fonamentació d'aquesta decisió contrària a la pretensió de la persona reclamant, de manera que l'accés a l'informe en què s'ha fonamentat aquella resolució d'arxiu, serviria a la finalitat al·legada de conèixer-ne els motius i valorar la seva adequació a dret i la conveniència d'adoptar mesures en contra.

Per contra, l'interès privat dels testimonis és que es mantingui la confidencialitat promesa i no es faciliti a la persona reclamant la seva declaració, havent descartat que pugui protegir-se aquest anonimat amb simples mesures de dissociació del seu nom, atès que això no impediria que la persona reclamant els identifiqués amb probabilitat i sense un esforç desproporcionat pels elements de context de què disposa i l'àmbit reduït de la unitat de treball. Aquest interès privat ja hem vist que hauria de cedir, en tot cas, davant del dret de defensa si s'haguessin formulat càrrecs contra la persona que demana accedir-hi, però no essent així, s'hauran de ponderar amb l'interès de la persona reclamant i valorar si han de mereixen una millor protecció jurídica. En aquest sentit, la posició de la persona declarant en l'organització del treball resultarà un element a tenir molt en compte, ja que una posició de superioritat jeràrquica respecte de qui en demana l'accés la protegiria de represàlies en l'entorn laboral, mentre que una posició de supeditació, interinitat o de vinculació en l'entorn laboral mereixeria una protecció més intensa; de la mateixa manera, quan les declaracions realitzades en el marc de la investigació reservada no s'hagin realitzat des de l'esfera de l'opinió i experiència personals, com a companys de feina, sinó des de l'exercici de les funcions i responsabilitats pròpies en matèria de personal o de vigilància de la salut laboral, l'expectativa de confidencialitat s'afebleix notablement i mereix pitjor protecció l'interès privat en mantenir-les anònimes.

3. Sobre la protecció de dades personals

En l'informe objecte de reclamació es contenen moltes dades personals, tant de la pròpia persona reclamant, com a denunciant, com de la persona denunciada, i dels testimonis que han comparegut. Pel que fa a la informació personal de la pròpia persona reclamant, s'haurà de sotmetre, per expressa previsió de l'article 24.3 LTAIPBG, al règim d'accés a dades pròpies de la normativa de protecció de dades personals (article 15 RGPD) , mentre que l'accés a les dades personals de terceres persones (denunciada, testimonis i personal públic que ha intervingut en la instrucció de l'expedient), l'accés s'haurà de determinar d'acord amb els articles 23 i 24.1 i 2 LTAIPBG.

L'accés a les dades pròpies de la persona reclamant ha estat exclòs del sentit desestimatori de la Resolució de l'ICF contra la què es reclama, però l'informe de l'ICF aportat a aquest procediment limita aquesta condició a les dades aportades per la pròpia persona reclamant, excloent-ne aquelles que, sobre ella, hagin aportat altres persones. Per tant, escau aclarir, en primer lloc, que l'article 15.1.g RGPD empara que es considerin dades personals pròpies no només la informació referida a ella, sinó també la font o l'origen d'aquesta informació quan no l'hagi proporcionat ella mateixa, és a dir, que s'hi inclou el nom de la persona que ha declarat i el contingut de les declaracions que facin referència a la seva persona.

L'article 15 del Reglament (UE) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell, de 27 d'abril, relatiu a la protecció de les persones físiques respecte al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i pel qual es deroga la Directiva 95/46/CE (Reglament general de protecció de dades, RGPD), que estableix el següent:

“1. El interesado tendrá derecho a obtener del responsable del tratamiento confirmación de si se están tratando o no datos personales que le conciernen y, en tal caso, derecho de acceso a los datos personales y a la siguiente información:

- a) los fines del tratamiento;
- b) las categorías de datos personales de que se trate;
- c) los destinatarios o las categorías de destinatarios a los que se comunicaron o serán comunicados los datos personales, en particular destinatarios en terceros u organizaciones internacionales;
- d) de ser posible, el plazo previsto de conservación de los datos personales o, de no ser posible, los criterios utilizados para determinar este plazo;
- e) la existencia del derecho a solicitar del responsable la rectificación o supresión de datos personales o la limitación del tratamiento de datos personales relativos al interesado, o a oponerse a dicho tratamiento;

- f) el derecho a presentar una reclamación ante una autoridad de control;
- g) cuando los datos personales no se hayan obtenido del interesado, cualquier información disponible sobre su origen;
- h) la existencia de decisiones automatizadas, (...).

2. (...)

3. El responsable del tratamiento facilitará una copia de los datos personales objeto de tratamiento. (...)

4. El derecho a obtener copia mencionado en el apartado 3 no afectará negativamente a los derechos y libertades de otros”.

D'acord amb aquest precepte, les persones físiques tenen dret a conèixer si s'estan tractant dades personals seves, accedir-hi i a obtenir-ne còpia, si bé es preveu que es pugui limitar l'obtenció de còpies si s'afecten drets i llibertats d'altri. Igualment, li seran aplicables les limitacions que preveu l'article 23 RGPD, és a dir, que podrà veure's restringit “....cuando tal limitación respete en lo esencial los derechos y libertades fundamentales y sea una medida necesaria y proporcionada en una sociedad democrática para salvaguardar: (...) d) la prevención, investigación, detección o enjuiciamiento de infracciones penales (...) i) la protección del interesado o de los derechos y libertades de otros”.

Per tant, la regulació de l'accés a les dades pròpies del RGPD, a la què es remet l'article 13.1 de la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD) i el propi article 24.3 LTAIPBG, configura un dret d'accés a dades pròpies certament molt reforçat, però no absolut, que es podria veure limitat quan es confronti amb drets d'altri si mereixen millor protecció jurídica, o si resultés contrari a l'interès públic en l'eficacç investigació d'infraccions penals, com ho és l'assetjament laboral d'acord amb l'article 173 del Codi penal, a la què, precisament, serveix la confidencialitat protegida pel límit a l'accés de l'article 21.1.c LTAIPBG.

Tot això pel que fa a les dades pròpies de la persona reclamant que constin recollides o referides en l'informe objecte de reclamació, és a dir, les aportades per ella mateixa i les què, fent-li referència, han aportat altres persones físiques identificades o identificables. Però hi haurà en l'informe altres dades personals no referides a la persona reclamant: les referides a la persona denunciada, per exemple, les que expressin la situació laboral, estat d'ànim o circumstàncies personals de qualsevol mena de les persones que presten declaració, les dades identificatives de les persones que han participat en la instrucció del procediment i les seves opinions, valoracions i construccions ideològiques que no estiguin referides directament a la persona reclamant, les declaracions d'experts en la prevenció de riscos laborals sobre la valoració jurídica o de fet del clima laboral, de l'organització funcional o de l'actuació de

persones diferents de la reclamant, etc. Aquestes dades personals de terceres persones diferents de la reclamant resten sotmeses al règim d'accés a dades personals regulat a l'article 23 i 24 LTAIPBG, el què comporta que l'accés no queda condicionat ni supeditat al seu consentiment tret que es tracti de dades que facin referència a la salut, la comissió d'infraccions, la ideologia, creences, l'afiliació sindical, vida sexual, o la resta de dades de categoria especial protegides per l'article 23 LTAIPBG i, per tant, no resulta exigible, per a considerar-lo lícit, que es compti amb el consentiment previst a l'article 6.1.a RGPD, sinó que serà suficient, que resulti lícit d'acord amb l'LTAIPBG, que actuarà com a base jurídica legitimant alternativa i no acumulativa al consentiment.

Efectivament, els articles 6.1.c i 6.3 RGPD, així com l'article 8 de la Llei Orgànica 3/2018, de 5 de desembre, de protecció de dades personals i garantia dels drets digitals (LOPDGDD) estableixen que és lícita la cessió de dades personals per al compliment d'una obligació legal aplicable al responsable del tractament, i la satisfacció del dret d'accés a la informació pública s'imposa per una norma de rang legal, l'LTAIPBG en el seu article 18, com una obligació de les administracions i ens públics. Igualment, l'article 86 RGPD disposa que les dades personals dels documents en poder de les administracions públiques per a la realització d'una missió en interès públic podran ser comunicades per a la finalitat de permetre l'accés als documents públics, d'acord amb el marc normatiu que resulti aplicable, que no és altre que l'LTAIPBG, i en el mateix sentit, la Disposició addicional segona LOPDGDD estableix que, quan el tractament de les dades personals derivi de les obligacions de publicitat activa i de l'accés a la informació pública regulats per les lleis de transparència estatal o autonòmica, se sotmetrà a les esmentades normes.

Doncs bé, l'article 23 LTAIPBG estableix un règim general d'exclusió de determinades dades que, pel seu caràcter sensible, mereixen una especial protecció i només podran ser objecte del dret d'accés si la persona afectada consent de forma expressa i la persona que sol·licita l'accés aporta aquest consentiment amb la sol·licitud, cosa que no ha succeït. Per tant, cal desestimar sense major ponderació ni consideració les dades de l'informe requerit referides a la ideologia, l'afiliació sindical, la religió, les creences, l'origen racial, la salut i la vida sexual, així com les relatives a la comissió d'infraccions penals o administratives que no comportin l'amonestació pública de l'infractor, que estiguin referides a una persona física identificada o identificable diferent de la pròpia persona reclamant.

L'article 24.1 LTAIPBG estableix un règim general d'accés a les dades identificatives del personal públic, el què inclou tant el nom i cognoms com la posició que ocupen en l'organització, però deslligades de qualsevol altra informació. Per tant, se sotmetrien a aquest règim d'accés les dades identificatives del personal públic que ha intervingut en el procediment i que apareix en l'informe relacionat només amb aquesta funció, per exemple, les persones que

han actuat com a instructors del procediment, però no seria aplicable a les dades identificatives dels testimonis o experts si van associades a altra informació aportada per ells o referida a la seva persona.

Quant a la informació aportada o referida a terceres persones, associada o connectada amb la seva identitat, sigui de manera directa o indirecta, està sotmesa al règim de ponderació casuística de l'article 24.2 LTAIPBG, amb base a les circumstàncies que l'esmentat apartat estableix de forma no taxativa, entre les quals, la finalitat específica de l'accés (conèixer els fets provats i els fonaments de dret que han portat al Resolució de l'ICF d'arxiu de la denúncia de la persona reclamant sense incoació d'expedient sancionador contra la persona a la què acusava d'assetjament psicolaboral), aplicant els principis generals establerts en la mateixa llei: aplicació restrictiva del límit en benefici del dret d'accés (article 20.2 LTAIPBG) de forma proporcional a l'objecte i la finalitat de la protecció i atenent a la concurrència d'altres interessos públics o privats superiors (article 22.1 LTAIPBG), i aplicant el principi de minimització de dades personals previst a l'article 5.1.c RGPD, el què comporta, en aquest cas, tenir en compte que seria il·legítim cedir dades personals que resultessin inadequades, no pertinents o excessives per a la fonamentació de la resolució d'arxiu i l'adopció de mesures legals contra ella.

Aquest criteri de minimització de la cessió de dades personals porta a determinar que l'accés a les declaracions de les terceres persones, s'haurà de limitar a la part que hagi resultat rellevant per al sentit final de la resolució d'arxiu, i en aquest mateix sentit, cal recordar que l'objecte de la reclamació queda acotat a l'objecte de la sol·licitud desestimada -l'accés a l'informe de la instrucció de la informació reservada-, i no l'expedient complet o el text íntegre de les declaracions, que no es poden entendre incloses en l'objecte d'aquest procediment.

L'informe reclamat, molt exhaustiu, pormenoritzat i ben estructurat, conté, al llarg de les 162 pàgines, la ressenya de les proves documentals i la síntesi de les testificals, i les conclusions que n'extreu la instructora de l'expedient d'informació reservada que signa l'informe. Sense poder avaluar el contingut de les declaracions, perquè l'exemplar lliurat a la Comissió n'impedia la lectura, i amb base a les consideracions anteriors, es determina el següent en relació amb les proves documentals i testificals aportades per terceres persones que hi apareixen:

- Quant al contingut de les declaracions, s'ha d'excloure tota referència a l'afectació de la salut, i qualsevol altra dada protegida per l'article 23 LTAIPBG que no estigui referida a la pròpia persona reclamant, ja que aquest límit no opera quan s'accedeix a dades pròpies. La resta de transcripcions de les declaracions que apareguin a l'informe s'han de facilitar si són rellevants per al sentit de la resolució d'arxiu -i cal presumir que, en principi, ho són en la mesura en què es recullen i es fan constar en l'informe-, i se n'ha de suprimir exclusivament aquella part que faci identificable sense un esforç desproporcionat a la

persona que les realitza, excepte quan sigui una de les persones a les què no correspon anonimitzar, d'acord amb el què seguidament s'exposarà.

- Quant a la identificació de la persona que declara associada a la declaració, resulta rellevant per a la finalitat de l'accés permetre'l en el cas de declaracions i documentals aportades per la persona denunciada, en descàrrec de les acusacions de la persona reclamant, excloent-ne les referències a dades personals incloses a l'article 23 LTAIPBG.
- Resulta també rellevant per a la finalitat de l'accés i proporcionat a l'objectiu i finalitat de la protecció de dades personals permetre l'accés a la declaració del conseller delegat de l'ICF associada a la seva identitat, atesa la seva posició jeràrquica superior i la incidència en el procediment, sempre excloent, si escau, les referències que puguin contenir a la salut o altres dades personals protegides per l'article 23 LTAIPBG.
- Igualment, resulta proporcionat amb l'objecte i finalitat de protecció del límit derivat de la protecció de dades personals no aplicar-lo per anonimitzar la informació que hagin proporcionat els responsables de personal, o de prevenció de riscos laborals, en exercici de les seves funcions, ja que en aquest cas, les declaracions no tindrien un caràcter privat i personal, sinó que constituïrien la manifestació del criteri tècnic derivat de l'exercici públic de les responsabilitats que ostenten dins l'organització. D'acord amb això, no s'han d'anonimitzar les declaracions del director de recursos humans ni tampoc les opinions i valoracions dels responsables dels serveis de prevenció recollides en l'informe. Aquesta determinació no suposa una vulneració del seu deure de sigil o secret professional, prevista a l'article 37.3 LPRL, ja que aquella reserva els impedeix traslladar a tercers les informacions a què tinguin accés com a conseqüència de la seva actuació en l'empresa i que, d'acord amb l'article 65.2 de l'Estatut dels treballadors al què remet aquell precepte, l'empresa els hagi comunicat expressament amb caràcter reservat, en interès legítim i objectiu de l'empresa o del centre de treball, el què impediria que fessin comentaris sobre el què coneixen per raó del seu càrrec a terceres persones alienes, però no pot impedir-ne l'accés quan qui el demana és la persona directament afectada i la informació és tan rellevant per a determinar la qualificació jurídica dels fets aportats com a supòsit d'assetjament laboral i, la procedència o no d'incoar expedient sancionador en conseqüència.
- En relació amb la resta de documents valorats com a prova o de testificals ressenyades en l'informe, se'n permetrà -prèvia exclusió de les dades protegides per l'article 23 LTAIPBG- l'accés dissociat del nom de la persona que l'ha realitzat i de la informació que permeti indirectament identificar-la sense un esforç desproporcionat, atenent a la ponderació dels dret d'accés amb el dret d'aquestes persones a la confidencialitat del seu testimoni garantida en el marc de la informació reservada, així com a la protecció de l'eficàcia de

futures investigacions arran de l'activació del Protocol per assetjament laboral, i considerant que l'omissió d'aquestes dades identificatives, en aquests casos, no impedeix que s'assoleixi la finalitat de l'accés, que queda ja servida i garantida amb la informació l'accés a la qual s'ha estimat.

Cal dir que l'APDCAT ha emès informe valorant l'encaix de la reclamació en la normativa de protecció de dades personals, el qual és preceptiu quan la sol·licitud s'ha desestimat invocant aquesta protecció de dades personals, tot i que no vinculant del sentit de la resolució de la reclamació. Igualment, s'ha de tenir en compte que aquest informe es va emetre sense haver pogut accedir a l'expedient, ni a l'informe reclamat, ni les al·legacions de les persones afectades, atès que es van proporcionar a la GAIP amb un retard molt considerable. En aquest sentit l'informe fa constar expressament que no té en compte, perquè no li han estat aportades, al·legacions de terceres persones afectades que puguin incidir en el seu posicionament ("En el cas que ens ocupa no es té constància que s'hagi efectuat aquest tràmit [el trasllat a les persones afectades], el resultat del qual podria justificar, sempre que s'acrediti l'existència de circumstàncies personals o motius per a preservar la identitat d'alguna de les persones afectades, la denegació de l'accés a aquesta informació. Ara bé, com ha posat de manifest aquesta Autoritat amb anterioritat, no és suficient a tal efecte la mera manifestació de la persona afectada sobre la denegació de l'accés a la seva identitat o altres dades personals, sinó que cal acreditar circumstàncies concretes que permetin apreciar un perjudici clar pel fet que el reclamant pugui accedir a aquestes").

Sense conèixer, doncs, si de l'accés de la persona reclamant se'n derivava un perjudici clar per a les persones afectades, l'APDCAT conclou que "La normativa de protecció de dades no impedeix l'accés de la persona reclamant a l'informe tècnic resultant de la instrucció d'un expedient d'informació reservada com a conseqüència d'una denúncia seva per haver sofert assetjament psicolaboral, incloent les seves pròpies dades personals i la identitat de les persones que haurien intervingut com a testimonis o que hagin intervingut en exercici de les seves funcions en la tramitació de l'expedient, que constin a l'informe, llevat que respecte d'aquestes terceres persones concorrin circumstàncies concretes que en justifiquin la limitació".

Cal tenir en compte, igualment, que aquesta conclusió es formula només en relació amb l'adequació de la reclamació al límit relatiu a la protecció de dades personals. Així es fa constar en el seu informe, fonament jurídic I, en dir que "..., aquest informe s'emet exclusivament pel que fa a la valoració de la incidència que l'accés sol·licitat pot tenir respecte de la informació personal de les persones afectades, entesa com qualsevol informació sobre una persona física identificada o identificable, directament o indirectament, en particular mitjançant un identificador, com per exemple un nom, un número d'identificació, dades de localització, un identificador en línia o un o diversos elements propis de la identitat física, fisiològica, genètica,

psíquica, econòmica, cultural o social d'aquesta persona (art. 4.1 del Reglament 2016/679, de 27 d'abril de 2016, relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades i pel qual es deroga la Directiva 95/46/CE (Reglament general de protecció de dades, en endavant RGPD)).

Per tant, queda fora de l'objecte d'aquest informe qualsevol altre límit o aspecte que no afecti les dades personals que constin en la informació sol·licitada.

Però aquesta Resolució ha ponderat i fonamentat l'aplicació al cas d'altres límits a l'accés en el fonament jurídic anterior, com el relatiu a la confidencialitat del procediment, el caràcter reservat de la informació, que protegeixen l'interès públic en garantir l'eficàcia del procediment al què serveix aquesta confidencialitat i reserva, d'una banda, així com els interessos i drets privats invocats en les al·legacions realitzades per les tercers persones afectades en la fase de trasllat, que ha ponderat atenent la seva posició, vulnerabilitat i funcions, i atenent tots aquests elements de ponderació, aquesta Resolució determina que correspon estimar l'accés parcial a l'informe objecte de reclamació, prèvia eliminació de les dades que hi constin relatives a la salut o altres categories d'especial protecció referides a persona diferent de la reclamant, d'acord amb l'article 23 LTAIPBG, i excloent-ne també les dades identificatives o que permetin identificar a les persones a les què l'informe fa referència associada a l'aportació de proves documentals o testificals, quan siguin companys de feina de la persona reclamant diferents de la persona denunciada, el conseller delegat de l'ICF, el director de recursos humans i els responsables de prevenció de riscos laborals.

4. *Sobre les al·legacions de les persones afectades i el seu efecte*

La GAIP ha interessat el trasllat de la reclamació a aquelles persones que resulten afectades per l'accés, en la mesura en què apareixen en l'informe.

Algunes d'elles, han manifestat en aquest procediment la seva oposició a l'accés a les seves declaracions fins i tot dissociades de la seva identitat, el què comporta, d'acord els articles 34.2 i 47.2 RGAIP, que l'accés a la informació estimada per aquesta Resolució s'haurà de demorar fins que hagi transcorregut el termini per a interposar recurs contenciós administratiu contra aquesta resolució sense que s'hagi formalitzat o, en cas que s'hagi presentat aquest recurs, si no s'ha acompanyat de petició de mesures cautelars de suspensió o s'ha resolt aquest incident mantenint l'executivitat de l'acte administratiu.

5. *Seguiment de l'execució*

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les

resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el previst pels articles 48 i 49 RGAIP i per l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix l'obligació de facilitar la informació dins del termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment, i que la desatenció d'aquest requeriment pot donar lloc a l'exigència de responsabilitats en el marc del règim sancionador previst a la mateixa llei. Concretament, a la vista de la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, la desatenció dels requeriments d'aquesta Comissió constitueix una infracció qualificada de molt greu que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG. Amb aquesta finalitat, l'article 49.2 RGAIP preveu que la Comissió n'informi als òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

6. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 26 de novembre de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la reclamació i declarar el dret de la persona reclamant a accedir a l'informe de la instrucció de la informació reservada iniciada arran de la seva denúncia, prèvia eliminació de les dades que hi constin relatives a la salut o altres categories d'especial protecció referides a persones diferents de la reclamant, d'acord amb l'article 23 LTAIPBG, i de les dades personals identificatives o que permetin identificar indirectament a les persones que han aportat les proves documentals o testificals que s'hi fan constar, excepte en el cas de la persona denunciada, el conseller delegat de l'ICF, el director de recursos humans i els responsables de prevenció de riscos laborals.
2. Requerir a l'Institut Català de Finances a què lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 1 dins del termini màxim de deu dies subsegüents a què hagi expirat el termini per interposar recurs contra aquesta resolució, d'acord amb el fonament jurídic 4.

3. Informar a la GAIP de l'òrgan o la persona responsable de l'execució d'aquesta Resolució així com de les actuacions dutes a terme per al seu compliment, dins del termini de quinze dies.
4. Traslladar aquesta resolució a les parts i requerir-los a informar a l'Institut Català de Finances i a aquesta Comissió de la interposició de recurs contra ella, si escau, als efectes indicats en el punt 2 i el fonament jurídic 4.
5. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució d'aquesta Resolució i que pugui perjudicar els seus drets i interessos.
6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 344/2020 i disposar la publicació d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució.

La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adreça la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.